

Sygn. akt V CZ 14/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi T. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia

Sądu Okręgowego w J., sygn. akt I C [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 kwietnia 2015 r.,

zażalenia skarżącego T. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w J.

z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt I ACz [...],

**1) prostuje z urzędu oczywistą omyłkę w komparycji
zaskarżonego postanowienia przez wpisanie po słowach:
"o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
orzeczenia Sądu Okręgowego w J., sygn. akt ":oznaczenia:
"I C [...]", zamiast: "I C [...]3";**

2) odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 października 2014 r. Sąd Okręgowy w J. odrzucił skargę T. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w J. w sprawie sygn. akt I C [...]3 wskazując, że skarga sporządzona i wniesiona została osobiście przez stronę, wbrew wymaganiom art. 87¹ k.p.c., co skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skarżący również osobiście, wskazując w nim między innymi, że jego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem dotyczy prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w J. wydanego w sprawie I C [...], a nie, jak błędnie wskazał Sąd Okręgowy, w sprawie I C [...]3, którą skarżący przytoczył jedynie w uzasadnieniu skargi, na potwierdzenie jej zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziany w art. 87¹ § 1 k.p.c. przymus adwokacko-radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu oraz toczącego się w jego ramach postępowania zażaleniowego (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r. I CZ 19/13 i z dnia 25 lipca 2013 r. II CZ 46/13, niepubl.). Dotyczy więc również postępowania objętego rozpoznawanym zażaleniem.

Zażalenie złożone z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. należy kwalifikować jako niedopuszczalne, a istniejące w tym zakresie uchybienie ma charakter nieusuwalny, w związku z czym zażalenie dotknięte takim brakiem podlega odrzuceniu bez wzywania skarżącego do jego uzupełnienia, co wynika z art. 130 § 5, art. 398⁶ § 2 i 3, art. 398²¹, art. 391 § 2 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2014 r. II CZ 53/14, niepubl.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. odrzucił zażalenie.

Działając z urzędu na podstawie art. 350 § 1 i 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy sprostował oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego postanowienia przez wpisanie, jako sygnatury akt sprawy, której skarga dotyczy, sygnatury: „I C [...]”, zamiast błędnie wpisanej: „IC [...]3”.